

Ifølge § 4 får *hustruen* ved ægteskabets indgåelse mandens slægtsnavn, hvis hun ikke forinden over for vielsesmyndigheden har afgivet erklæring om, at hun ønsker at bære *det navn, hun bar før ægteskabet*, hvad enten dette er hendes pigenavn eller et ved tidligere ægteskab erhvervet navn. Ifølge det fremsatte lovforslag havde hustruen kun adgang til at afgive erklæring om, at hun ville bevare sit pigenavn, men bestemmelsen ændredes under behandlingen i folketinget.

En hustru, der ikke bærer sin mands slægtsnavn, kan under samlivet antage dette ved anmeldelse til vielsesmyndigheden.

Ophører ægteskabet, kan hustruen, der har båret mandens slægtsnavn, genantage sit pigenavn ved anmeldelse til vielsesmyndigheden.

§ 5 bestemmer:

I øvrigt meddeles navneforandring ved *navnebevis*, der udfærdiges af overøvrigheden. Ved navneforandringen kan det i almindelighed tillades, at det hidtidige slægtsnavn bevares som mellemnavn eller forbindes med det nye navn.

Bestemmelsen er en forenkling i forhold til hidtil gældende ret, hvorefter navneforandring i visse tilfælde skulle søges ved øvrighedsbevis i andre tilfælde ved kongelig bevilling.

Efter § 7 bibeholdes den hidtidige *beskyttelse af navne*, der er forbeholdt efter navneloven af 1904, og samme værn får nye navne, der erhverves ved navnebevis efter lovens ikrafttræden. Endvidere beskyttes visse navne, som indgår i indregistreret firma, varemærke eller foreningsnavn, visse kunstnernavne og pseudonymer.

I § 8 gives regler for, hvornår der kan udfærdiges navnebevis på slægtsnavn, der er forbeholdt eller i øvrigt unddraget fra tilegnelse efter §§ 6 og 7. Der er i det væsentlige tale om kodifikation af regler, som har været fulgt i hidtidig bevillingspraksis. Foruden specielle bestemmelser i punkterne 1-6 om udfærdigelse af navnebevis på navne, der har været båret af ansøgerens forældre eller bedsteforældre, stedforældre eller plejeforældre, bestemmes det generelt i punkt 7:

Kan en person i øvrigt påvise en ganske særlig tilknytning